

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **N. B. H.**, nar. X, státní příslušnost X, bytem X
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2020, č.j. MV-12704-4/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 6. 4. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 7. 4. 2020, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2020, č.j. MV-12704-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K

4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 12. 2019, č.j. OAM-6685-28/ZM-2019, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť zaniklo právo, jehož se řízení týká.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce nesouhlasil s rozhodnutím a argumentací obou správních orgánů, jíž odůvodnily zastavení řízení o žalobcově žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Dle žalobcova názoru, správní orgány naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovaly zákonná ustanovení a dopustily se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Rovněž se žalovaná řádně nevypořádala s odvolacími námitkami žalobce. V důsledku těchto pochybení žalovaná zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
4. Žalobce shledával pochybení obou správních orgánů zejména v tom, že naprosto nereflektovaly skutkovou situaci. V důsledku rozhodnutí Ministerstva o žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty ze dne 14. 6. 2019, č.j. OAM-6685-15/ZM-2019, které bylo posléze zrušeno rozhodnutím žalované č.j. MV-124332-4/SO-2019, pro nepřiměřenost zásahu do práv žalobce a nedostatečné odůvodnění takového zásahu, došlo k ukončení pracovního poměru žalobce od tehdejšího žalobcova zaměstnavatele - společnosti WITTE Nejdek spol. s r.o. (dále jen „zaměstnavatel žalobce“).
5. Zaměstnavatel žalobce, i přestože měl o žalobce jakožto svého zaměstnance velký zájem, ukončil s žalobcem pracovní poměr, kvůli obavám před případným vlastním nelegálním počínáním, které by dle něj mohlo pramenit ze zaměstnávání žalobce jakožto osoby, které nebyla prodloužena platnost zaměstnanecké karty. Už tehdy však byl zaměstnavatel žalobce připraven pokračovat v pracovněprávním vztahu se žalobcem hned, jakmile dojde k vyřešení celé situace týkající se prodloužení žalobcovi zaměstnanecké karty. Tento zaměstnavatelův záměr stále trvá, což bylo doloženo smlouvou o budoucí pracovní smlouvě uzavřenou mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem dne 23. 1. 2020.
6. Konstrukt vystavený správními orgány v rámci napadeného rozhodnutí je podle žalobce naprosto nepřijatelný, neboť správní orgány operují s tím, že žalobce si nepodal od 25. 6. 2019 žádost o změnu zaměstnavatele, a proto mu dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uplynutím 60 dnů zanikla *de lege* zaměstnanecká karta. Správní orgány nevzaly vůbec v potaz, že tato situace nastala v důsledku nezákonného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které vedlo k ukončení pracovního poměru žalobce z důvodů uvedených výše, tj. z opatrnosti zaměstnavatele před případným nelegálním počínáním, které však bylo vyvoláno pouze nezákonným rozhodnutím. Argumentace žalované, jež převzala z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se nepodání žádosti o změnu zaměstnavatele žalobcem, aby nedošlo k zaniknutí zaměstnanecké karty žalobce, je dle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobce naprosto lichá, neboť žalobce z pochopitelného a legitimního důvodu neměl sebemenší zájem na změně zaměstnavatele. Jeho dosavadní zaměstnavatel, který byl zároveň zaměstnavatelem uvedeným v žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty, měl o něj očividný zájem. Žalobcova žádost by v takovou chvíli byla pouze účelovou, navíc sám žalobce se obával, že taková účelová změna stejně jako jeho případný další výkon práce u tohoto zaměstnavatele by pro něj mohla znamenat případné potíže při řízení o prodloužení jeho zaměstnanecké karty, potažmo i překážku pro případné udělení dlouhodobého nebo trvalého pobytu na území České republiky v budoucnosti. Z této argumentace lze dovozovat nabádání ke konání takového účelového jednání, které dle názoru žalobce v žádném případě není v zájmu ČR. Samo o sobě by zakládalo překážku pro prodloužení zaměstnanecké karty vyplývající z § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, respektive důvod pro zrušení zaměstnanecké karty dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

7. V případě dalšího výkonu práce pro zaměstnavatele před ukončením řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty se žalobce obával, že by na takové jednání bylo nahlíženo jako na nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bod 2. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Kromě toho se žalobce domníval, že zrušením rozhodnutí Ministerstva č.j. OAM-6685-15/ZM-2019 *de facto* došlo k zneplatnění ukončení pracovního vztahu mezi zaměstnavatelem a žalobcem, k čemuž dle žalobce mělo být přihlédnuto v rámci řízení vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgány se tímto nezabývaly, čímž se dle žalobce dopustily porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože nebyly vzaty v potaz okolnosti týkající se daného případu. Na základě toho došlo k zásahu do práv nabytých v dobré víře a do oprávněných zájmů žalobce.
8. Dále žalobce uvedl, že jeho sečkávání na úplný výsledek řízení o jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, je potřeba chápat v souvislostech § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že v případě závažného důvodu a po přechodnou dobu nezakládá neplnění účelu víza v době platnosti víza důvod pro zrušení tohoto víza. Žalobce výše popsané okolnosti považoval za velmi závažný důvod pro nevykonávání práce a domníval se, že i k tomuto mělo být přihlédnuto při rozhodování o jeho žádosti.
9. Žalobce dále, s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, namítal absenci posouzení přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, které mělo v předmětné věci proběhnout i přes absenci výslovného požadavku na takové posouzení v zákonném předpise.
10. Posouzení dle § 174a zákona o pobytu cizinců je v případě žalobce na místě proto, že žalobce na území České republiky žije společně se svou manželkou a dvěma nezletilými dětmi, o které společně pečují. Děti jsou na osobu žalobce fixované a jsou na něm částečně existenčně závislé. V případě, že by byl žalobce nucen opustit Českou republiku, musela by veškeré živobytí obstarávat jeho manželka, což by na ni kladlo téměř nezvládnutelné nároky. V této souvislosti žalobce poukázal na mezinárodní závazky České republiky, konkrétně na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále na Úmluvu o právech dítěte, konkrétně na její čl. 3 odst. 1. Ve stejném duchu pak hovoří též směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny v čl. 5 odst. 5. V neposlední řadě žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31, v němž se uvádí mj. toto: „*Právě hledisko nejlepšího zájmu dítěte (dětí) nebylo dle názoru Nejvyššího správního soudu ve věci dostatečně zváženo ani v nynějším*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

případě při hledání spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na vyhoštění stěžovatele a právem na ochranu soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků, tedy manželky a dvou velmi malých dětí, zcela odkázaných na péči svých rodičů. Podobně jako ve věci Nunez proti Norsku nelze předvídat, zda by odloučení stěžovatele od jeho dětí bylo trvalé nebo jen dočasné, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl stěžovatel i po uplynutí doby vyhoštění pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici, a bylo třeba v tomto směru věnovat, jak naznačuje i stěžovatel, pozornost rovněž příslušné správní praxi. Trvalé nebo dlouhodobé odloučení by nepřiměřený zásah do rodinného života v daném případě mohlo znamenat, ovšem ani případné „krátkodobé“ nucené vycestování stěžovatele by nevylučovalo možnost nepřiměřeného zásahu do práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na rodinný život, pokud by k němu přistoupily ještě další uváděné okolnosti.“ Žalobce měl za to, že v jeho případě by došlo nejen k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života, ale také do rodinného a soukromého života jeho rodinných příslušníků, kteří legálně pobývají na území České republiky.

11. Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutími správních orgánů byl porušen § 2 odst. 3 správního řádu, čímž došlo k výraznému zásahu do práv žalobce a nebylo šetřeno jeho oprávněných zájmů. Naprosté ignorování sledu příčinných souvislostí je dle žalobce také porušením § 3 správního řádu. Na základě takového přehlížení průběhu událostí a jejich vzájemného provázání došlo k chybnému zjištění a posouzení stavu věci a ve výsledku i porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť takovéto přijaté řešení naprosto neodpovídá okolnostem tohoto případu ani zde není jakýkoliv veřejný zájem na tomto řešení věci, který by ho ospravedlňoval. V neposlední řadě neproběhlo ani posouzení přiměřenosti zásahu správního orgánu dle § 174a zákona o pobytu cizinců, které z výše uvedených důvodů a na základě uvedené judikatury očividně a bez pochyby proběhnout mělo.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 10. 6. 2020. K námitce týkající se otázky ukončení pracovního poměru žalovaná uvedla, že se s těmito námitkami vypořádala v napadeném rozhodnutí.
13. Ve sdělení společnost WITTE Nejdek, spol. s r. o., které je součástí spisového materiálu, bývalý zaměstnavatel žalobce sám uvedl, že k ukončení pracovněprávního vztahu došlo k 25. 6. 2019 a to na základě zamítavého rozhodnutí o žádosti o prodloužení pobytu. Z toho jednoznačně vyplývá, že pracovní poměr žalobce skončil ke dni 25. 6. 2019 a žalobce fakticky nebyl zaměstnancem dané společnosti. Správní orgány nenesou odpovědnost za zánik pracovněprávního poměru žalobce. V případě, že žalobce využil svého práva k podání odvolání a měl za to, že jeho pracovněprávní vztah trvá, měl možnost se dohodnout se zaměstnavatelem o zpětvzetí výpovědi či podat žalobu na určení neplatnosti ukončení pracovního poměru. Žalobce mohl kdykoliv po doručení zamítavého rozhodnutí informovat svého zaměstnavatele o tom, že rozhodnutí není pravomocné, případně že bylo žalovanou zrušeno. Žalobce i jeho zaměstnavatel se mohli taktéž informovat u Ministerstva či úřadu práce o legalitě vykonávaného zaměstnání, pokud měl zaměstnavatel stále zájem žalobce zaměstnávat.
14. Žalovaná doplnila, že žalobci zanikla platnost zaměstnanecké karty nikoliv pravomocným zamítavým rozhodnutím správního orgánu I. stupně, ale ze zákona, tj. uplynutím 60 denní lhůty od ukončení pracovněprávního poměru.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15. Stran žalobcova odkazu na § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců týkajícího se neplnění účelu pobytu žalovaná uvedla, že je s ohledem na důvod zamítnutí žádosti žalobce irelevantní.
16. Co do námítky nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, kde se dopady do soukromého a rodinného života žalobce zabývala, a doplnila, že žalobce je v produktivním věku, proto může vykonávat ekonomickou činnost taktéž v zemi svého původu a finančně podporovat svoji rodinu na dálku. Vzhledem k tomu, že žalobcův pracovní poměr skončil téměř před rokem a z žalobcova vyjádření vyplývá, že u bývalého zaměstnavatele nepracuje, je na místě otázka, jakou výdělečnou činnost na území žalobce od té doby provozoval a provozuje, aby finančně zabezpečil svou rodinu.
17. Ve zbytku žalovaná v plném rozsahu odkázala na napadené rozhodnutí, kde dle svého názoru dostatečně odůvodnila a rozvedla úvahy, které ji vedly k uvedenému závěru. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a bylo vydáno v souladu se zásadou zákonnosti a § 2 odst. 4 správního řádu. Z výše uvedených důvodů žalovaná navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
19. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
21. Při jednání před soudem dne 18. 5. 2022 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
22. Žaloba není důvodná.
23. Stran žalobního leitmotivu soud dospěl k následujícím závěrům.
24. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců, neboť zaniklo právo, jehož se řízení týká.
25. Podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká; řízení je zastaveno dnem, kdy se správní orgán o úmrtí nebo zániku žadatele nebo o zániku věci nebo práva dozvěděl.*
26. Podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců, *platnost zaměstnanecké karty lze při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání.

27. Stran skutkového stavu věci se ze správního spisu podává, že žalobci byla vydána zaměstnanecká karta na dobu od 29. 5. 2017 do 28. 5. 2019. Dne 7. 12. 2017 byl žalobci udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a to k zaměstnavateli WITTE Nejdek, spol. s.r.o. na pracovní pozici montážní dělník s místem výkonu práce WITTE Nejdek, spol. s.r.o. v Nejdku. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 1. 2018. Žalobce podal dne 4. 2. 2019 žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců, když k žádosti doložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 30. 1. 2018 se zaměstnavatelem WITTE Nejdek, spol. s.r.o. s uvedeným druhem vykonávané práce lisař s místem výkonu práce Karlovarský kraj. Správní orgán I. stupně vydal dne 14. 6. 2019 rozhodnutí (pod č.j. OAM-6685-15/ZM-2019), kterým předmětnou žádost zamítl a platnost zaměstnanecké karty neprodloužil, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území spočívající ve výkonu jiné pracovní činnosti, než na kterou měl účastník řízení vydanou zaměstnaneckou kartu, resp. na kterou mu byl udělen souhlas se změnou zaměstnavatele. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, načež Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvoláním napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání (= rozhodnutí ze dne 10. 10. 2019, č.j. MV-124332-4/SO-2019).
28. Správnímu orgánu I. stupně bylo Úřadem práce České republiky doručeno dne 8. 7. 2019 sdělení o ukončení žalobcova zaměstnání u WITTE Nejdek, spol. s.r.o. (k níž žalobce žádal o prodloužení zaměstnanecké karty). Správní orgán I. stupně se na uvedeného zaměstnavatele obrátil s výzvou, ve které žádal o sdělení, na základě jakého dokladu a k jakému dni došlo k ukončení žalobcova pracovního poměru. WITTE Nejdek, spol. s.r.o. v odpovědi na výzvu konstatovala, že k ukončení pracovněprávního vztahu s žalobcem došlo ke dni 25. 6. 2019, a to na základě zamítavého rozhodnutí o žádosti o prodloužení pobytu ze dne 14. 6. 2019, č.j. OAM-6685-15/ZM-2019.
29. Dle znění § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců účinného ke dni podání žalobcovy žádosti platilo: *„Platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle § 42g odst. 7 nebo 8; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.“* Soud pro úplnost připomíná, že ode dne 31. 7. 2019 byl text tohoto ustanovení novelizován a má toto znění: *„Platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.“*
30. Dle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni podání žalobcovy žádosti platilo: *„Byla-li v době platnosti zaměstnanecké karty poté, co skončil pracovněprávní vztah podle odstavce 1 podána žádost o udělení souhlasu ministerstva podle § 42g odst. 7, platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději dnem právní moci rozhodnutí, kterým nebyl souhlas ministerstva udělen.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

31. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ode dne 31. 7. 2019, platí: *„Odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.“*
32. Z listin založených ve správním spisu vyplývá, a mezi stranami to není sporné, že žalobcův pracovní poměr ve společnosti WITTE Nejdek, spol. s.r.o. skončil dne 25. 6. 2019. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ať ve znění účinném do dne 30. 7. 2019, tedy ve znění účinném ke dni podání žalobcovy žádosti, nebo ve znění aktuálním, účinném ode dne 31. 7. 2019), platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Výjimka založená tímto ustanovením, totiž že se jedná o zaměstnaneckou kartu cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti, nebyla v tomto případě splněna (a ani to nebylo mezi stranami sporné). A stejně tak ze strany žalobce nedošlo k podání žádosti, resp. učinění oznámení ve smyslu § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni podání žalobcovy žádosti, resp. § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ode dne 31. 7. 2019.
33. Ergo, v žalobcově věci nenastaly žádné okolnosti, které by mohly prolomit kategorické znění § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stran šedesátidenní lhůty. Zákon o pobytu cizinců v tomto případě nespojuje *„opatrnost zaměstnavatele, resp. cizince před případným nelegálním počínáním“* s možností trvání platnosti zaměstnanecké karty i po uplynutí 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Nadto, soud připomíná, že žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 6. 2019, č.j. OAM-6685-15/ZM-2019, odvolal (písemnost ze dne 1. 7. 2019) a jeho pracovní poměr byl ukončen ještě před tím, než bylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o tomto odvolání rozhodnuto. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 6. 2019, č.j. OAM-6685-15/ZM-2019, tedy nebylo v době ukončení žalobcova pracovního poměru pravomocné, což žalobcovo tvrzení o „opatrnosti“ významně relativizuje.
34. Nepřílehlavý je rovněž žalobcův odkaz na § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců (*„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.“*). V žalobcově věci nebylo postupováno podle tohoto ustanovení, nadto, i kdyby tomu tak bylo, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 6. 2019, č.j. OAM-6685-15/ZM-2019, nebylo v okamžiku ukončení pracovního poměru pravomocné, a relativní by tak bylo i tvrzení o *„neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.“*
35. Stejně tak nelze přitakat žalobcovu názoru, že zrušením rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 6. 2019, č.j. OAM-6685-15/ZM-2019, došlo *„de facto k zneplatnění ukončení pracovního vztahu mezi zaměstnavatelem a žalobcem, k čemuž mělo být přihlédnuto v rámci řízení vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí“*, avšak *„ani správní orgán I. stupně ani žalovaná se tímto argumentem nezabývaly.“* Zrušením prvoinstančního rozhodnutí nemohlo v žádném případě dojít k zneplatnění zániku pracovního poměru - ten skončil zcela v intencích zákoníku práce ke dni 25. 6. 2019 a jakékoliv konání správních orgánů v rámci veřejného práva ho nemohlo následně „oživit“.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

36. Soud je toho názoru, že správní orgány obou stupňů postupovaly správně, když bylo v žalobcově věci zastaveno správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, neboť zaniklo právo, jehož se řízení týká.
37. Nedůvodné byly rovněž žalobní námitky týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů.
38. Soud si v té souvislosti dovoluje odkázat na dlouhodobou a konstantní judikaturu správních soudů, včetně soudu kasačního. Ten např. v rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 246/2017-35 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), konstatoval toto: „[21] (...) Obecně v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“.
39. Obdobné závěry byly vyjeveny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č.j. 1 Azs 46/2020-40: „[26] Jak uvedl městský soud a před ním i správní orgány, z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti cizince o pobytové oprávnění nejsou správní orgány s ohledem na to, že neposuzují žádost meritorně, povinny posuzovat možný zásah tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
(...)
[27] Tento závěr správních orgánů i městského soudu lze přitom vztáhnout nejen na posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ale rovněž ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení povinnosti opustit území či správního vyhoštění (srov. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35), v rámci nichž jsou správní orgány povinny zohlednit rovněž hledisko nejlepšího zájmu dítěte. (...).
40. Protože i v žalobcově případě došlo (správně) k procesnímu skončení věci (ve správním řízení), rozhodovací orgány nebyly povinny posuzovat dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Stejně tak soud neshledal žalobcem tvrzené porušení § 2 odst. 3 a 4, resp. § 3 správního řádu.
41. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

42. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. 5. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu